

## I

(Akty ustawodawcze)

## DYREKTYWY

## DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/51/UE

z dnia 11 maja 2011 r.

**zmieniająca dyrektywę Rady 2003/109/WE w celu rozszerzenia jej zakresu na osoby objęte ochroną międzynarodową**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,  
w szczególności jego art. 79 ust. 2 lit. a) i b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą<sup>(1)</sup>,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi<sup>(2)</sup> nie ma zastosowania do osób objętych ochroną międzynarodową w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej pomocy<sup>(3)</sup>.
- (2) Perspektywa uzyskania po pewnym czasie statusu rezydenta długoterminowego w państwie członkowskim stanowi istotny element pełnej integracji osób objętych ochroną międzynarodową w państwie członkowskim pobytu.
- (3) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 kwietnia 2011 r.
- (4) Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.
- (5) Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 2.
- (3) Status rezydenta długoterminowego dla osób objętych ochroną międzynarodową stanowi także ważny element w promowaniu spójności gospodarczej i społecznej, co stanowi fundamentalny cel Unii określony w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (4) W związku z tym osoby objęte ochroną międzynarodową powinny mieć możliwość uzyskania statusu rezydenta długoterminowego w państwie członkowskim, które przyznało im ochronę międzynarodową, na takich samych warunkach jak inni obywatele państw trzecich.
- (5) Z myślą o przysługującym osobom objętym ochroną międzynarodową prawie do przebywania w państwach członkowskich innych niż to, które przyznało im ochronę międzynarodową, konieczne jest zapewnienie, aby te pozostałe członkowskie były informowane o okolicznościach przyznanego danym osobom statusu ochrony, tak aby umożliwić tym państwom wypełnianie ich zobowiązań w zakresie zasady niedopuszczalności wydalenia.
- (6) Osoby objęte ochroną międzynarodową, które są rezydentami długoterminowymi, powinny, pod pewnymi warunkami, korzystać z równego traktowania z obywatelami państwa członkowskiego pobytu w odniesieniu do szeregu kwestii gospodarczych i społecznych, tak aby status rezydenta długoterminowego stanowił rzeczywisty instrument włączenia rezydentów długoterminowych w społeczeństwo, w którym żyją.
- (7) Równe traktowanie osób objętych ochroną międzynarodową w państwie członkowskim, które przyznało im ochronę międzynarodową, nie powinno naruszać praw i korzyści gwarantowanych na mocy dyrektywy 2004/83/WE oraz konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmienionej Protokołem podpisanym w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r. („konwencja geneńska”).

- (8) Warunki określone w dyrektywie 2003/109/WE, dotyczące prawa rezydenta długoterminowego do pobytu w innym państwie członkowskim oraz uzyskania od niego statusu rezydenta długoterminowego, powinny stosować się w ten sam sposób do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy uzyskali status rezydenta długoterminowego.
- (9) Przekazanie odpowiedzialności za ochronę osób objętych ochroną międzynarodową jest poza zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy.
- (10) W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza wydalnąć, zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE, osobę objętą ochroną międzynarodową, która uzyskała status rezydenta długoterminowego w tym państwie członkowskim, osoba ta powinna korzystać z zasady niedopuszczalności wydalenia zagwarantowanej na mocy dyrektywy 2004/83/WE oraz art. 33 konwencji genewskiej. W tym celu, w przypadku gdy osoba ta objęta jest ochroną międzynarodową w państwie członkowskim innym niż to, w którym przebywa obecnie w charakterze rezydenta długoterminowego, konieczne jest zapewnienie, aby osoba ta mogła być wydalona jedynie do państwa członkowskiego, które udzieliło międzynarodowej ochrony, i aby to państwo członkowskie było zobowiązane do readmisji takiej osoby, chyba że takie wydalenie jest dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/83/WE. Takie same gwarancje powinny mieć zastosowanie do osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej, która przebywa w drugim państwie członkowskim, lecz nie uzyskała jeszcze w tym państwie statusu rezydenta długoterminowego.
- (11) W przypadku gdy wydalenie osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej poza terytorium Unii jest dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/83/WE, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zapewnienia, aby wszystkie informacje zostały uzyskane ze stosownych źródeł, w tym, w stosownych przypadkach, z państwa członkowskiego, które przyznało ochronę międzynarodową, oraz aby zostały starannie ocenione w celu zagwarantowania zgodności decyzji o wydaleniu osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej z art. 4 oraz art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (12) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej artykule 7.
- (13) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa<sup>(1)</sup> zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – do własnych celów oraz w interesie Unii – tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do publikacji tych tabel.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu wymienione państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani objęte jej stosowaniem.
- (15) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest związana jej treścią ani objęta zakresem jej stosowania.

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

#### Artykuł 1

W dyrektywie 2003/109/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) »ochrona międzynarodowa« oznacza ochronę międzynarodową w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (\*);

(\*) Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 2.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) są uprawnieni do zamieszkania w państwie członkowskim na podstawie formy ochrony innej niż ochrona międzynarodowa lub złożyli na tej podstawie wnioski o wydanie zezwolenia na pobyt i oczekują na wydanie decyzji dotyczącej swojego statusu;

d) złożyli wniosek o objęcie ochroną międzynarodową, który nie został jeszcze rozpatrzony w formie decyzji ostatecznej;”;

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 321 z 31.12.2003, s. 1.

b) w ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Europejskiej konwencji osiedleńczej z dnia 13 grudnia 1955 r., Europejskiej Karty Społecznej z dnia 18 października 1961 r., zmienionej Europejskiej Karty Społecznej z dnia 3 maja 1987 r., Europejskiej konwencji o statusie prawnym pracowników migrujących z dnia 24 listopada 1977 r. i pkt 11 załącznika do konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmienionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r., oraz Europejskiego porozumienia o przekazywaniu odpowiedzialności za uchodźców z dnia 16 października 1980 r.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie nie przyznają statusu rezydenta długoterminowego, o który ubiegano się na podstawie ochrony międzynarodowej, w przypadku cofnięcia, wygaśnięcia lub odmowy odnowienia ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 14 ust. 3 i art. 19 ust. 3 dyrektywy 2004/83/WE.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do osób, którym przyznano ochronę międzynarodową, przy obliczaniu okresu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się przynajmniej połowę okresu pomiędzy datą złożenia wniosku, na podstawie którego przyznano tę ochronę międzynarodową, a datą przyznania zezwolenia na pobyt, o którym mowa w art. 24 dyrektywy 2004/83/WE, lub cały ten okres, jeżeli przekracza on 18 miesięcy.”;

4) w art. 8 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy państwo członkowskie wydaje obywatelowi państwa trzeciego, któremu wcześniej przyznało ochronę międzynarodową, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w pozycji »Uwagi« tego zezwolenia państwo członkowskie wpisuje następującą uwagę: »Ochrona międzynarodowa przyznana przez [nazwa państwa członkowskiego] w dniu [data]«.

5. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie wydaje zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE obywatelowi państwa trzeciego, który już posiada zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, wydane przez inne państwo członkowskie, zawierające uwagę, o której mowa w ust. 4, drugie państwo członkowskie wpisuje tę samą uwagę w zezwoleniu na pobyt rezydenta długoterminowego UE.

Zanim drugie państwo członkowskie wpisze uwagę, o której mowa w ust. 4, zwraca się do państwa członkowskiego wymienionego w tej uwadze o udzielenie informacji,

czy dany rezydent długoterminowy nadal objęty jest ochroną międzynarodową. Państwo członkowskie wymienione w uwadze odpowiada nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku o udzielenie informacji. W przypadku gdy ochrona międzynarodowa została cofnięta na mocy ostatecznej decyzji, drugie państwo członkowskie nie wpisuje tej uwagi.

6. W przypadku gdy, zgodnie ze stosownymi instrumentami międzynarodowymi lub zgodnie z prawem krajowym, odpowiedzialność za ochronę międzynarodową rezydenta długoterminowego została przekazana drugiemu państwu członkowskiemu po wydaniu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w ust. 5, drugie państwo członkowskie odpowiednio zmienia uwagę, o której mowa w ust. 4, nie później niż trzy miesiące po przekazaniu.”;

5) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie mogą cofnąć status rezydenta długoterminowego w przypadku cofnięcia, wygaśnięcia lub odmowy odnowienia ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 14 ust. 3 i art. 19 ust. 3 dyrektywy 2004/83/WE, jeżeli status rezydenta długoterminowego przyznano na podstawie ochrony międzynarodowej.”;

6) w art. 11 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W odniesieniu do państwa członkowskiego, które przyznało ochronę międzynarodową, ust. 3 i 4 pozostaje bez uszczerbku dla dyrektywy 2004/83/WE.”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. W przypadku podjęcia przez państwo członkowskie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego, którego zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE zawiera uwagę, o której mowa w art. 8 ust. 4, państwo to zwraca się do państwa członkowskiego wymienionego w tej uwadze, aby potwierdziło ono, że dana osoba nadal objęta jest ochroną międzynarodową w tym państwie członkowskim. Państwo członkowskie wymienione w uwadze odpowiada nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku o udzielenie informacji.

3b. Jeżeli rezydent długoterminowy nadal objęty jest ochroną międzynarodową w państwie członkowskim wymienionym w uwadze, jest on wydalany do tego państwa członkowskiego, które, bez uszczerbku dla mającego zastosowanie prawa unijnego lub prawa krajowego, a także bez uszczerbku dla zasady jedności rodziny, natychmiast i bez formalności przyjmuje osobę korzystającą z ochrony międzynarodowej oraz członków jej rodziny.

3c. W drodze odstępstwa od ust. 3b państwo członkowskie, które wydało decyzję o wydaleniu, zachowuje prawo do wydalenia, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi, rezydenta długoterminowego do państwa innego niż państwo członkowskie, które przyznało ochronę międzynarodową, w przypadku gdy spełnia on warunki określone w art. 21 ust. 2 dyrektywy 2004/83/WE.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla artykułu 21 ust. 1 dyrektywy 2004/83/WE.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

#### **Zmiany zezwoleń na pobyt rezydentów długoterminowych UE**

1. W przypadku gdy zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE zawiera uwagę, o której mowa w art. 8 ust. 4, i gdy, zgodnie ze stosownymi instrumentami międzynarodowymi lub zgodnie z prawem krajowym, odpowiedzialność za ochronę międzynarodową rezydenta długoterminowego została przekazana drugiemu państwu członkowskiemu, zanim to państwo członkowskie wydało zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w art. 8 ust. 5, drugie państwo członkowskie zwraca się do państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o dokonanie odpowiedniej zmiany tej uwagi.

2. W przypadku gdy rezydentowi długoterminowemu przyznano ochronę międzynarodową w drugim państwie członkowskim, zanim to państwo członkowskie wydało zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w art. 8 ust. 5, to państwo członkowskie zwraca się do państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o dokonanie zmiany w celu wprowadzenia uwagi, o której mowa w art. 8 ust. 4.

3. W następstwie wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, państwo członkowskie, które wydało zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, wydaje zmienione zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE nie później niż trzy miesiące po otrzymaniu wniosku od drugiego państwa członkowskiego.”;

9) w art. 22 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. O ile w tym czasie ochrona międzynarodowa nie została cofnięta lub dana osoba mieści się w jednej z kategorii określonych w art. 21 ust. 2 dyrektywy 2004/83/WE, ust. 3 niniejszego artykułu nie stosuje się do obywateli państw trzecich, których zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, wydane przez

pierwsze państwo członkowskie, zawiera uwagę, o której mowa w art. 8 ust. 4 niniejszej dyrektywy.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla przepisów art. 21 ust. 1 dyrektywy 2004/83/WE.”;

10) w art. 25 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe odpowiedzialne za przyjmowanie i przekazywanie informacji i dokumentów, o których mowa w art. 8, 12, 19, 19a, 22 i 23.”.

#### **Artykuł 2**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 20 maja 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie informują o nich Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

#### **Artykuł 3**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

#### **Artykuł 4**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu  
Europejskiego  
J. BUZEK  
Przewodniczący

W imieniu Rady  
GYŐRI E.  
Przewodniczący